

2024/1799

10.7.2024

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/1799

z dnia 13 czerwca 2024 r.

w sprawie wspólnych zasad promujących naprawę towarów oraz zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 oraz dyrektyw (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 ⁽⁴⁾ ma na celu usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony konsumentów, a także zwiększonego obiegu zamkniętego w gospodarce. W kontekście transformacji ekologicznej celem niniejszej dyrektywy jest poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego przy jednoczesnym promowaniu bardziej zrównoważonej konsumpcji, co stanowi uzupełnienie celu dyrektywy (UE) 2019/771.
- (2) Aby osiągnąć te cele, a w szczególności ułatwić transgraniczne świadczenie usług i konkurencję w przypadku podmiotów zajmujących się naprawą towarów nabywanych przez konsumentów na rynku wewnętrznym, konieczne jest ustanowienie jednolitych przepisów promujących naprawę nabywanych przez konsumentów towarów w ramach odpowiedzialności sprzedawcy ustanowionej dyrektywą (UE) 2019/771 oraz poza zakresem tej odpowiedzialności. Państwa członkowskie wprowadziły już przepisy promujące naprawę i ponowne wykorzystanie nabywanych przez konsumentów towarów poza obowiązującym zakresem odpowiedzialności sprzedawcy ustanowionej dyrektywą (UE) 2019/771 lub rozważają wprowadzenie takich przepisów. Zróżnicowanie bezwzględnie obowiązujących przepisów krajowych w tym obszarze stanowi rzeczywistą lub potencjalną przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz wpływa niekorzystnie na transakcje transgraniczne podmiotów gospodarczych prowadzących działalność na tym rynku. Podmioty te mogą być zmuszone do dostosowania swoich usług w taki sposób, aby były one zgodne z różnymi bezwzględnie obowiązującymi przepisami krajowymi, i mogą być narażone na dodatkowe koszty transakcyjne związane z uzyskaniem niezbędnej porady prawnej w celu poznania wymogów określonych w prawie państwa członkowskiego będącego miejscem zwykłego pobytu konsumenta, mających zastosowanie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 ⁽⁵⁾, a także mogą być zmuszone do odpowiedniego dostosowania swoich umów o świadczenie usług naprawy. Dotyczyć to będzie w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, które w większości tworzą sektor napraw. Zróżnicowanie przepisów może również negatywnie wpływać na zaufanie konsumentów do napraw transgranicznych z uwagi na niepewność dotyczącą czynników istotnych przy podejmowaniu decyzji o naprawie towarów.
- (3) Aby ograniczyć przedwczesne pozbywanie się funkcjonalnych towarów nabytych przez konsumentów i zachęcić konsumentów do dłuższego użytkowania towarów, konieczne jest wzmocnienie przepisów odnoszących się do naprawy towarów, tak aby na podstawie tych przepisów konsument mógł domagać się od wybranego przez niego podmiotu świadczącego usługi naprawy wykonania naprawy po przystępnej cenie. Naprawy powinny zaowocować zrównoważoną konsumpcją z uwagi na prawdopodobieństwo zmniejszenia ilości odpadów w postaci zużytych towarów, zmniejszenia zapotrzebowania na zasoby, w tym na energię elektryczną, związanego z procesem

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 18.8.2023, s. 77.

⁽²⁾ Dz.U. C, C/2023/1330 z 22.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2023/1330/oj>

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 30 maja 2024 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

produkcji i sprzedaży nowych towarów zastępujących towary wadliwe, jak również zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Niniejsza dyrektywa promuje zrównoważoną konsumpcję z myślą o uzyskaniu korzyści dla środowiska, propagując cykl życia towarów obejmujący ponowne wykorzystywanie, naprawę i odnowienie, przynosząc również korzyści konsumentom, którzy unikną kosztów związanych z nabywaniem nowych towarów w perspektywie krótkoterminowej.

- (4) Na zachowania konsumentów składa się wiele różnych aspektów. Przy wyborze między naprawą a zakupem nowego towaru kluczową rolę odgrywają kryteria, takie jak zalety ekonomiczne, trwałość, dostępność i bliskość usług naprawy, a także czas potrzebny na naprawę. Różne przeszkody mogą uniemożliwiać konsumentom decydowanie się na naprawę. Niniejsza dyrektywa ma na celu usunięcie niektórych z tych przeszkód.
- (5) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 ⁽⁶⁾ określono w szczególności wymogi po stronie podaży służące osiągnięciu celu, jakim jest projektowanie bardziej zrównoważonych produktów na etapie produkcji. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 ⁽⁷⁾ określono wymogi po stronie popytu, polegające na udzielaniu w punkcie sprzedaży pełniejszych informacji o trwałości i możliwości naprawy towarów, co powinno umożliwić konsumentom podejmowanie świadomych i zrównoważonych decyzji dotyczących zakupu. Niniejsza dyrektywa ma na celu uzupełnienie tych wymogów po stronie podaży i popytu poprzez promowanie naprawy i ponownego użycia na etapie posprzedażnym poza zakresem odpowiedzialności sprzedawcy. Ponadto należy zmienić dyrektywę (UE) 2019/771, aby promować naprawę w ramach odpowiedzialności sprzedawcy. Niniejsza dyrektywa służy zatem osiągnięciu celów Europejskiego Zielonego Ładu polegających na promowaniu bardziej zrównoważonej konsumpcji, gospodarki o obiegu zamkniętym i transformacji ekologicznej.
- (6) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na możliwość regulowania przez państwa członkowskie kwestii związanych z umowami o świadczenie usług naprawy innych niż kwestie zharmonizowane w prawie Unii. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać ani na swobodę regulowania przez państwa członkowskie aspektów ogólnego prawa umów, takich jak przepisy dotyczące zawierania, ważności, nieważności lub skutków umów, w tym konsekwencji rozwiązania umów w zakresie, w jakim dane kwestie nie są regulowane w niniejszej dyrektywie, ani na prawo do rekompensaty. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 ⁽⁸⁾, w szczególności w przypadku odzyskania produktu ze względów bezpieczeństwa.
- (7) Państwa członkowskie powinny zachować swobodę, w przypadku gdy jest to zgodne z obowiązkami określonymi w niniejszej dyrektywie i innych mających zastosowanie przepisach prawa Unii, utrzymania lub wprowadzenia przepisów dotyczących innych aspektów promowania naprawy towarów, które mogłyby uzupełniać przepisy określone w niniejszej dyrektywie, na przykład w odniesieniu do gwarancji handlowych, istnienia centrów usług naprawy lub zachęt finansowych do naprawy.
- (8) Aby w pełni czerpać korzyści płynące z niniejszej dyrektywy, powinna ona mieć zastosowanie do wszystkich towarów. Przepisy dotyczące obowiązku naprawy i informowania określone w niniejszej dyrektywie powinny mieć jednak zastosowanie wyłącznie do towarów, dla których wymogi dotyczące możliwości naprawy są przewidziane w aktach prawnych Unii.
- (9) Wymogi dotyczące możliwości naprawy powinny obejmować wszystkie wymogi określone w aktach prawnych Unii zapewniających możliwość naprawy towarów, w tym między innymi wymogi wynikające z ram dla ekoprojektu, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2024/1781, aby objąć nimi szeroki zakres towarów, jak również przyszłe zmiany we wszelkich innych obszarach prawa Unii.
- (10) Podmioty zajmujące się naprawą mają udzielać konsumentom kluczowych informacji na temat świadczonych przez nie usług naprawy. Aby ułatwić konsumentowi swobodę decyzji co do tego, kto dokona naprawy towarów, oraz pomóc w identyfikacji i wyborze odpowiednich usług naprawy, podmioty zajmujące się naprawą powinny mieć możliwość dobrowolnego korzystania ze standardowego europejskiego formularza informacji o naprawie przewidzianego w załączniku I do niniejszej dyrektywy. Europejski formularz informacji o naprawie powinien

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 z dnia 13 czerwca 2024 r. ustanawiające ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów, zmieniające dyrektywę (UE) 2020/1828 i rozporządzenie (UE) 2023/1542 oraz uchylające dyrektywę 2009/125/WE (Dz.U. L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj>).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz.U. L, 2024/825 z 6.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/825/oj>).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.U. L 135 z 23.5.2023, s. 1).

zawierać kluczowe parametry, które mają wpływ na decyzje konsumentów dotyczące naprawy, takie jak charakter wady, cena i czas, w którym podmiot zajmujący się naprawą zobowiązuje się do jej zakończenia. Jeżeli podmiot zajmujący się naprawą oferuje dodatkowe usługi, takie jak transport, należy wskazać poszczególne koszty tych usług. Informacji zawartych w europejskim formularzu informacji o naprawie należy udzielać konsumentowi w sposób jasny i zrozumiały, z zachowaniem wymogów dostępności określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882⁽⁹⁾. Europejski formularz informacji o naprawie mógłby umożliwić konsumentom ocenę i łatwe porównanie usług naprawy, w tym alternatywnych ofert naprawy, oraz ułatwić udzielanie informacji na temat usług naprawy, w szczególności dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Podmioty zajmujące się naprawą zyskałyby większą pewność prawa, ponieważ w przypadku prawidłowego stosowania i wypełniania przez nie europejskiego formularza informacji o naprawie ich zobowiązania prawne byłyby uznawane za spełnione, w szczególności w odniesieniu do udzielania niektórych informacji przed zawarciem umowy na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽¹⁰⁾. Znormalizowana prezentacja kluczowych informacji za pośrednictwem europejskiego formularza informacji o naprawie poprawiłaby jasność i przejrzystość, przyczyniając się do zwiększenia zaufania konsumentów do usług naprawy.

- (11) Jeżeli podmiot zajmujący się naprawą przekazuje europejski formularz informacji o naprawie, powinien to zrobić w rozsądnym terminie, który powinien odpowiadać możliwie najkrótszemu okresowi po otrzymaniu stosownego wniosku i przed związaniem konsumenta umową o świadczenie usług naprawy. Jeżeli europejski formularz informacji o naprawie nie jest przekazywany, konsument powinien również mieć możliwość zawarcia z podmiotem zajmującym się naprawą umowy o świadczenie usług naprawy na podstawie informacji udzielanych przed zawarciem umowy w inny sposób zgodnie z dyrektywą 2011/83/UE.
- (12) Europejski formularz informacji o naprawie należy przekazywać nieodpłatnie. Istnieją jednak sytuacje, w których podmiot zajmujący się naprawą musi wykonać usługę diagnostyczną, tj. przeprowadzić kontrolę towaru w celu określenia charakteru wady lub rodzaju naprawy. W takich przypadkach podmiot zajmujący się naprawą powinien mieć możliwość zażądania od konsumenta pokrycia niezbędnych kosztów, które ponosi, w tym kosztów pracy lub transportu. Zgodnie z wymogiem dotyczącym informacji udzielanych przed zawarciem umowy i innymi wymogami określonymi w dyrektywie 2011/83/UE podmiot zajmujący się naprawą powinien poinformować konsumenta o takich kosztach, zanim jeszcze konsument zwróci się o usługę diagnostyczną i przed przekazaniem europejskiego formularza informacji o naprawie. Konsumenti powinni mieć możliwość powstrzymania się od zwracania się o usługę diagnostyczną, w przypadku gdy uważają, że koszty uzyskania usługi diagnostycznej są zbyt wysokie. Jeżeli konsument zdecyduje się na naprawę towaru, podmiot zajmujący się naprawą powinien mieć możliwość odliczenia takich kosztów od ceny naprawy. Pozostaje to bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich dotyczących obowiązkowego odliczania takich kosztów. Informacje o odliczeniu można by przekazywać za pośrednictwem europejskiego formularza informacji o naprawie.
- (13) Podmioty zajmujące się naprawą nie powinny przez co najmniej 30 dni kalendarzowych zmieniać warunków naprawy przedstawionych w europejskim formularzu informacji o naprawie, w tym ceny naprawy. Podmiot zajmujący się naprawą i konsument powinni jednak być w stanie uzgodnić dłuższy okres. Zapewniłoby to konsumentom wystarczająco dużo czasu, aby porównać różne oferty naprawy. W przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług naprawy w oparciu o europejski formularz informacji o naprawie, informacje o warunkach naprawy i cenie zawarte w tym formularzu powinny stanowić integralną część umowy o świadczenie usług naprawy, definiującą zobowiązania umowne podmiotu zajmującego się naprawą. Niewykonanie tych zobowiązań umownych regulowane jest mającym zastosowanie prawem krajowym.
- (14) Jeżeli podmiot zajmujący się naprawą postanowi przekazać europejski formularz informacji o naprawie, a konsument zaakceptuje przewidziane w nim warunki, podmiot zajmujący się naprawą powinien być zobowiązany do naprawy. Państwa członkowskie powinny przewidzieć proporcjonalne i skuteczne środki ochrony prawnej dla konsumentów, w przypadku gdy podmiot zajmujący się naprawą nie wykona usługi naprawy po zaakceptowaniu przez konsumenta europejskiego formularza informacji o naprawie. Takie środki ochrony prawnej mogłyby obejmować zwrot kosztów poniesionych za usługę diagnostyczną.
- (15) W dyrektywie (UE) 2019/771 nałożono na sprzedawców obowiązek naprawy towarów w przypadku braku zgodności w momencie ich dostawy, jeżeli brak ten ujawnił się przed upływem okresu odpowiedzialności. W przypadkach, gdy obowiązek ten nie ma zastosowania, dochodzi do przedwczesnego wyrzucania wielu towarów, które są wadliwe, ale pod innymi względami nadal funkcjonalne. Aby zachęcić konsumentów do naprawy towarów w takich sytuacjach, niniejsza dyrektywa powinna nakładać na producentów obowiązek naprawy na żądanie

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

konsumenta towarów, do których mają zastosowanie wymogi dotyczące możliwości naprawy nałożone na podstawie aktów prawnych Unii, ponieważ są oni adresatami tych wymogów dotyczących możliwości naprawy. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie zarówno do producentów mających siedzibę w Unii, jak do tych mających siedzibę poza Unią, w odniesieniu do towarów wprowadzanych do obrotu na rynku unijnym. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna podważać ekonomicznej swobody decyzji producentów w zakresie zaprzestania produkcji towaru, bez uszczerbku, w stosownych przypadkach, dla obowiązku dostarczania części zamiennych i narzędzi na podstawie prawa Unii.

- (16) Ponieważ obowiązek naprawy nakładany na producentów na podstawie niniejszej dyrektywy obejmuje swoim zakresem wady, które nie wynikają z niezgodności towaru z umową sprzedaży, producenci powinni być w stanie dokonać naprawy za określoną opłatą uiszczaną przez konsumenta lub nieodpłatnie. Pobieranie opłat powinno zachęcić producentów do rozwijania zrównoważonych modeli biznesowych, w tym do świadczenia usług naprawy. Cena takiej opłaty mogłaby uwzględniać na przykład koszty pracy, części zamiennych i prowadzenia zakładu naprawczego, a także zwyczajową marżę. Cena opłaty powinna być rozsądna, co oznacza, że powinna być ustalana w taki sposób, aby konsumenci nie byli celowo zniechęceni do korzystania z obowiązku naprawy spoczywającego na producentach. Cenę i warunki naprawy należy uzgodnić w umowie między konsumentem a producentem, a konsumentowi należy pozostawić swobodę decydowania, czy taka cena i takie warunki są dla niego akceptowalne. Konieczność zawarcia takiej umowy i presja konkurencyjna ze strony innych podmiotów zajmujących się naprawą powinny zachęcić producentów zobowiązanych do naprawy do utrzymania ceny na poziomie akceptowalnym dla konsumenta. Obowiązek naprawy można by również realizować nieodpłatnie, w przypadku gdy wada objęta jest zakresem gwarancji handlowej, na przykład ze względu na gwarantowaną trwałość towaru. Aby zachęcić konsumentów do naprawiania towarów poza ramami rękojmi, producent powinien być w stanie zaoferować na czas naprawy użyczenie porównywalnego towaru, który konsument ma zwrócić, gdy odbierze naprawiony towar.
- (17) Korzystne byłoby przeprowadzenie naprawy jak najbliżej konsumenta, aby zapobiec zbędnym kosztom transportu i emisjom. Producenci oraz, w stosownych przypadkach, upoważnieni przedstawiciele, importerzy i dystrybutorzy powinni mieć możliwość spełnienia obowiązku naprawy poprzez podwykonawstwo naprawy, na przykład jeżeli nie mają infrastruktury naprawczej lub jeżeli naprawę może przeprowadzić podmiot zajmujący się naprawą zlokalizowany bliżej konsumenta. Powinni oni jednak ponosić odpowiedzialność za obowiązek naprawy.
- (18) Zgodnie z wymogami określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1781 lub w przepisach wykonawczych przyjętych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽¹¹⁾ producenci mają zapewnić dostęp do części zamiennych oraz do informacji związanych z naprawą i konserwacją lub do wszelkich narzędzi oprogramowania, oprogramowania układowego lub podobnych środków pomocniczych związanych z naprawą. Wymogi te zapewniają, aby naprawa była technicznie wykonalna nie tylko przez producenta, lecz także przez inne podmioty zajmujące się naprawą. W rezultacie podmioty zajmujące się naprawą i, w stosownych przypadkach, konsumenci będą mieli dostęp do części zamiennych oraz informacji i narzędzi związanych z naprawą zgodnie z aktami prawnymi Unii, a konsumenci będą mieli szerszy wybór podmiotów zajmujących się naprawą lub, w stosownych przypadkach, możliwość samodzielnej naprawy. Części zamienne powinny być dostępne co najmniej przez okres wskazany w aktach prawnych Unii. Producenci, którzy udostępniają części zamienne i narzędzia w odniesieniu do towarów objętych aktami prawnymi wymienionymi w załączniku II do niniejszej dyrektywy, niezależnie od tego, czy wynika to z odpowiednich zobowiązań prawnych na podstawie prawa Unii, czy dobrowolnie, powinni pobierać opłatę w rozsądnej cenie, która nie zniechęca do dostępu do takich części zamiennych i narzędzi, uniemożliwiając tym samym naprawę. W celu uzupełnienia tych środków producenci nie powinni stosować żadnych postanowień umownych, sprzętu lub technik oprogramowania, które utrudniają naprawę towarów, w odniesieniu do których istnieją wymogi dotyczące możliwości naprawy określone w aktach prawnych Unii wymienionych w załączniku II do niniejszej dyrektywy, chyba że są one poparte uzasadnionymi i obiektywnymi czynnikami, w tym w celu zapobiegania nieuprawnionemu korzystaniu z utworów i innych przedmiotów objętych ochroną praw własności intelektualnej chronionych prawami własności intelektualnej na podstawie aktów prawnych Unii i krajowych aktów prawnych, w szczególności dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE⁽¹²⁾, 2004/48/WE⁽¹³⁾ i (UE) 2019/790⁽¹⁴⁾, lub ograniczenia takiego korzystania. W związku z tym powinno to sprzyjać konkurencji oraz przynieść korzyści konsumentom dzięki lepszym usługom i niższym cenom napraw.

⁽¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

⁽¹²⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10).

⁽¹³⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 92).

- (19) Praktyki przedsiębiorców, które skłaniają konsumentów do myślenia, że ich towary nie mogą zostać naprawione ze względu na wcześniejszą naprawę lub kontrolę przeprowadzoną przez niezależny podmiot zajmujący się naprawą, niezawodowy podmiot zajmujący się naprawą lub użytkowników końcowych, lub fałszywe twierdzenia, że taka naprawa lub kontrola stwarzają ryzyko związane z bezpieczeństwem, a tym samym wprowadzają konsumentów w błąd, mogą, w stosownych przypadkach, stanowić nieuczciwe praktyki handlowe na podstawie dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁵⁾.
- (20) Obowiązek naprawy powinien mieć również zastosowanie w przypadkach, gdy producent ma siedzibę poza Unią. Aby umożliwić konsumentom zwrócić się o zrealizowanie tego obowiązku do podmiotów gospodarczych mających siedzibę w Unii, w niniejszej dyrektywie przewidziano szereg alternatywnych podmiotów gospodarczych, które są w takich przypadkach zobowiązane do zrealizowania spoczywającego na producencie obowiązku naprawy. Rozwiązanie takie powinno umożliwić producentom spoza Unii odpowiednią organizację i zrealizowanie obowiązku naprawy na terenie Unii.
- (21) Aby uniknąć nadmiernego obciążenia producentów i zapewnić, aby byli oni w stanie zrealizować obowiązek naprawy, obowiązek ten należy ograniczyć do towarów, w odniesieniu do których w aktach prawnych Unii przewidziano wymogi dotyczące możliwości naprawy, oraz do zakresu takich wymogów. Wymogi dotyczące możliwości naprawy nie zobowiązują producentów do naprawy wadliwych towarów, lecz zapewniają, aby towary te można było naprawić. Przykładami aktów prawnych Unii ustanawiających wymogi dotyczące możliwości naprawy są akty delegowane przyjęte na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1781 lub środki wykonawcze przyjęte na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, które tworzą ramy służące poprawie zrównoważenia środowiskowego produktów, lub inne odpowiednie akty prawne Unii, takie jak rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542⁽¹⁶⁾. Takie ograniczenie obowiązku naprawy powinno zapewnić, aby podlegały mu wyłącznie towary, które z założenia można naprawić. Odpowiednie wymogi dotyczące możliwości naprawy obejmują wymogi dotyczące projektowania zwiększające możliwość rozmontowania towarów oraz wymogi dotyczące minimalnego okresu dostępności szeregu części zamiennych. Obowiązek naprawy powinien odpowiadać zakresowi wymogów dotyczących możliwości naprawy; na przykład wymogi dotyczące ekoprojektu mogłyby mieć zastosowanie jedynie do niektórych części składowych towarów, a obowiązek zapewnienia dostępności części zamiennych mógłby zostać ograniczony czasowo. Obowiązek naprawy na podstawie niniejszej dyrektywy, w ramach którego konsument może domagać się naprawy posprzedażnej bezpośrednio od producenta, powinien stanowić uzupełnienie wymogów dotyczących możliwości naprawy związanych ze stroną podaży określonych na przykład w rozporządzeniu (UE) 2024/1781, sprzyjając rozwojowi popytu konsumpcyjnego na naprawę.
- (22) Aby zapewnić pewność prawa, w załączniku II do niniejszej dyrektywy należy zamieścić wykaz aktów prawnych Unii zawierających wymogi dotyczące możliwości naprawy w odniesieniu do odpowiednich kategorii towarów. W celu zapewnienia spójności z przyszłymi zmianami regulacyjnymi należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dodawania aktów prawnych Unii do załącznika II do niniejszej dyrektywy w przypadku wprowadzenia nowych wymogów dotyczących możliwości naprawy. Komisja powinna dodać te akty prawne jak najszybciej, a najpóźniej 12 miesięcy po ich opublikowaniu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁷⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (23) Niniejsza dyrektywa nakłada na producenta obowiązek naprawy, a także ułatwia konsumentowi zdecydowanie się na usługi naprawy świadczone przez inne podmioty zajmujące się naprawą. Decyzja ta zostanie ułatwiona poprzez europejski formularz informacji o naprawie przekazywany dobrowolnie nie tylko przez producenta, lecz także przez podmioty zajmujące się naprawą, takie jak sprzedawcy lub niezależne podmioty zajmujące się naprawą lub przez umożliwienie wyszukiwania informacji na internetowej platformie naprawczej. Ponieważ konsumenci będą musieli opłacić naprawę, będą oni prawdopodobnie porównywać możliwości w zakresie naprawy, aby wybrać usługi

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniające dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 2006/66/WE (Dz.U. L 191 z 28.7.2023, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

naprawy najlepiej odpowiadające swoim potrzebom. Możliwe jest zatem, że zanim zwrócą się do producentów, którzy mogliby na przykład znajdować się w dużej odległości od nich i w przypadku których cena mogłaby być wyższa ze względu na koszty transportu, konsumenci zwrócą się do niezależnych podmiotów zajmujących się naprawą, zlokalizowanych bliżej nich, lub do sprzedawcy.

- (24) Zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/771 należy zwolnić producenta z obowiązku naprawy, w przypadku gdy jest ona faktycznie lub prawnie niemożliwa. W związku z tym producent nie powinien mieć możliwości odmowy naprawy z powodów czysto ekonomicznych, takich jak koszt części zamiennych, lub z tego tylko powodu, że wcześniejsza naprawa została wykonana przez inne podmioty zajmujące się naprawą lub, w stosownych przypadkach, przez konsumenta. W prawie krajowym wdrażającym dyrektywę (UE) 2019/771 lub poprzedzającą ją dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁸⁾ stosuje się już kryterium wymagające sprawdzenia, czy naprawa jest niemożliwa, i jest ono stosowane przez sądy krajowe.
- (25) Aby zwiększyć świadomość konsumentów na temat dostępności naprawy, a tym samym jej prawdopodobieństwa, producenci lub, w stosownych przypadkach, upoważnieni przedstawiciele, importerzy lub dystrybutorzy powinni informować konsumentów, udostępniając im informacje o spoczywającym na nich obowiązku naprawy oraz o świadczonych przez nich usługach naprawy. Informacje te powinny być dostępne co najmniej przez cały okres objęty obowiązkiem naprawy, który można rozumieć jako okres trwający od momentu wprowadzenia do obrotu do wygaśnięcia wymogów dotyczących możliwości naprawy. W informacjach tych należy wspomnieć, które towary objęte są zakresem tego obowiązku, a także wyjaśnić, że w ich przypadku świadczona jest usługa naprawy, na przykład przez podwykonawcę, oraz wskazać zakres takiej naprawy. Informacje te powinny być łatwo dostępne dla konsumenta i udzielone w jasny i zrozumiały sposób, tak by konsument nie musiał się o nie zwracać, oraz zgodne z wymogami dostępności określonymi w dyrektywie (UE) 2019/882. Producent powinien mieć swobodę określania środków, za pomocą których informuje konsumenta, na przykład za pośrednictwem strony internetowej w sposób widoczny i wyraźny, za pośrednictwem cyfrowego paszportu produktu lub w punkcie sprzedaży, na przykład w przypadku gdy producent jest sprzedawcą.
- (26) Aby zachęcić do naprawy, Komisja powinna utworzyć europejską internetową platformę napraw (zwaną dalej „europejską platformą internetową”). Europejska platforma internetowa powinna składać się z sekcji krajowych opartych na wspólnym interfejsie internetowym i zawierać linki do krajowych internetowych platform naprawczych (zwanymi dalej „krajowymi platformami internetowymi”), które spełniają kryteria określone w niniejszej dyrektywie. W tym celu Komisja powinna opracować wspólny interfejs internetowy dla europejskiej platformy internetowej. Komisja powinna również odpowiadać za zapewnienie obsługi informatycznej wspólnego interfejsu internetowego i odpowiadać na zapytania techniczne lub inne od użytkowników dotyczące wszelkiego nieprawidłowego funkcjonowania europejskiej platformy internetowej. Europejska platforma internetowa powinna być dostępna dla konsumentów nieodpłatnie. Powinna być również w stanie uwzględniać, w odpowiednich przypadkach, sprzedawców odnowionych towarów, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub uzupełnianie instrumenty rynkowe, takie jak inicjatywy naprawcze kierowane przez społeczność. Państwa członkowskie powinny albo korzystać ze wspólnego interfejsu internetowego do tworzenia sekcji krajowych na europejskiej platformie internetowej, albo tworzyć lub utrzymywać, w stosownych przypadkach, krajowe platformy internetowe, które spełniają kryteria określone w niniejszej dyrektywie. Gdy państwa członkowskie korzystają z europejskiej platformy internetowej, powinny mieć swobodę decydowania o tym, jak wypełnić sekcje krajowe, na przykład poprzez samorejestrację, importowanie danych masowych z istniejących baz danych za zgodą podmiotów zajmujących się naprawą lub uzależnianie rejestracji od uprzedniego zatwierdzenia. W przypadku gdy państwa członkowskie uznają to za konieczne, powinny mieć możliwość określenia warunków dostępu do sekcji krajowych, takie jak spełnienie kryteriów dotyczących kwalifikacji zawodowych lub wykazanie zgodności z mającymi zastosowanie dobrowolnymi europejskimi lub krajowymi normami jakości w zakresie napraw. Takie warunki powinny być niedyskryminacyjne i zgodne z prawem Unii. Państwa członkowskie, które zdecydowały się na ustanowienie warunków dostępu w swoich sekcjach krajowych, powinny mieć dodatkowe sześć miesięcy na zapewnienie operacyjności swojej sekcji krajowej.
- (27) Niektóre państwa członkowskie lub przedsiębiorstwa zainwestowały zasoby w rozwój krajowych platform internetowych promujących naprawę. Aby uniknąć tworzenia nadmiernych obciążeń administracyjnych i umożliwić odpowiednią elastyczność, państwa członkowskie powinny mieć również możliwość zdecydowania się na utrzymanie istniejącej krajowej platformy internetowej, która spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy państwo członkowskie utrzymuje lub tworzy krajową platformę internetową, nie powinno być zobowiązane do utworzenia sekcji krajowej na europejskiej platformie internetowej ani do wyznaczenia krajowych punktów kontaktowych. Państwa członkowskie powinny dokonać wyboru między utworzeniem sekcji krajowej na europejskiej platformie internetowej a utworzeniem krajowej platformy internetowej, która spełnia warunki

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12).

określone w niniejszej dyrektywie, i poinformować o tym Komisję do dnia 31 lipca 2026 r. Takie krajowe platformy internetowe będą dostępne za pośrednictwem linku z europejskiej platformy internetowej, jeżeli będą operacyjne najpóźniej w dniu 31 lipca 2027 r. Mogą to być platformy internetowe prywatne, publiczne lub oparte na partnerstwie prywatno-publicznym.

- (28) Europejska platforma internetowa powinna zawierać przyjazne dla użytkownika narzędzia wyszukiwania podmiotów zajmujących się naprawą w poszczególnych państwach członkowskich. Pomogłoby to konsumentom w dokonaniu oceny i porównaniu zalet poszczególnych podmiotów świadczących usługi naprawy, zachęcając tym samym konsumentów, by decydowali się na naprawę. Podczas gdy europejska platforma internetowa ma na celu ułatwienie wyszukiwania usług naprawy w relacjach między przedsiębiorstwami a konsumentami, aby promować zrównoważoną konsumpcję, państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozszerzenia zakresu swojej sekcji krajowej na europejskiej platformie internetowej o sprzedawców odnowionych towarów, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatywy naprawcze kierowane przez społeczność, takie jak kawiarenki naprawcze.
- (29) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć przedstawiciela, który będzie częścią grupy ekspertów ustanowionej przez Komisję w celu doradzania w zakresie projektowania i funkcjonowania europejskiej platformy internetowej, aby ułatwić koordynację między Komisją a państwami członkowskimi.
- (30) Państwa członkowskie powinny również wyznaczyć krajowe punkty kontaktowe odpowiedzialne za zadania związane z zarządzaniem ich sekcjami krajowymi. Krajowe punkty kontaktowe wyznaczone przez państwa członkowskie powinny, w stosownych przypadkach, prowadzić nadzór nad danymi zawartymi w sekcji krajowej w celu wykrywania, identyfikacji i usuwania nieważnych informacji zgodnie z prawem Unii.
- (31) Komisja powinna zapewnić konsumentom łatwy i nieodpłatny dostęp do europejskiej platformy internetowej. Europejska platforma internetowa powinna umożliwiać konsumentom znalezienie odpowiednich usług naprawy wadliwych towarów oraz, w stosownych przypadkach, sprzedawców odnowionych towarów, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność, takich jak kawiarenki naprawcze. Konsumentom powinni mieć możliwość korzystania z funkcji wyszukiwania w celu filtrowania według różnych cech, takich jak kategorie towarów, dostępność tymczasowych towarów zamiennych, wskaźniki jakości i wszelkie warunki naprawy, w tym lokalizacja podmiotu zajmującego się naprawą oraz możliwość transgranicznego świadczenia usług. Europejska platforma internetowa powinna być również dostępna dla konsumentów podatnych na zagrożenia, w tym dla osób z niepełnosprawnościami, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii dotyczącym dostępności.
- (32) Funkcja wyszukiwania według towarów może odnosić się do rodzaju lub marki towarów. Ponieważ podmioty zajmujące się naprawą nie mogą wiedzieć o konkretnej wadzie zanim zostaną poproszone o jej naprawienie, powinno wystarczyć, że umieszczają na europejskiej platformie internetowej ogólne informacje o najważniejszych elementach ich usług naprawy, aby umożliwić konsumentom podjęcie decyzji o naprawie danego towaru, w szczególności informacje dotyczące średniego czasu dokonania naprawy, dostępności towarów zamiennych, miejsca, do którego konsument dostarcza towar do naprawy, oraz dostępności usług dodatkowych. Należy zachęcać podmioty zajmujące się naprawą i, w stosownych przypadkach, sprzedawców odnowionych towarów, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatywy naprawcze kierowane przez społeczność, takie jak kawiarenki naprawcze, do regularnego aktualizowania ich informacji na europejskiej platformie internetowej. Aby zwiększyć zaufanie konsumentów do usług naprawy dostępnych poprzez europejską platformę internetową, podmioty zajmujące się naprawą powinny mieć możliwość wykazania, że wykonywane przez nie usługi są zgodne z określonymi normami naprawy.
- (33) Aby ułatwić uzyskanie europejskiego formularza informacji o naprawie, europejska platforma internetowa powinna zapewniać konsumentom możliwość bezpośredniego złożenia za pośrednictwem europejskiej platformy internetowej wniosku o taki formularz do podmiotu zajmującego się naprawą, w przypadku gdy podmiot zajmujący się naprawą dobrowolnie udostępnia ten formularz.
- (34) Komisja i państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie kroki w celu zwiększenia świadomości konsumentów na temat europejskiej platformy internetowej, na przykład umieścić na powiązanych krajowych stronach internetowych oznaczenie przekierowujące do europejskiej platformy internetowej lub przeprowadzić kampanię informacyjną.
- (35) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich przepisy krajowe, w tym przy transpozycji niniejszej dyrektywy, były w pełni zgodne z podstawowymi swobodami świadczenia usług i swobodą przedsiębiorczości zapisanymi w Traktatach. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów (Dz.U. L 173 z 9.7.2018, s. 25).

- (36) Państwa członkowskie powinny podjąć co najmniej jeden środek w celu promowania naprawy. Takie środki mogą mieć charakter finansowy lub niefinansowy. Środki o charakterze niefinansowym mogłyby obejmować kampanie informacyjne, wspieranie kierowanych przez społeczność inicjatyw naprawczych za pomocą bezpośrednich środków, takich jak zapewnienie przestrzeni dla laboratoriów naprawczych lub miejsc spotkań, na przykład w ośrodkach społecznościowych lub kulturalnych. Środki o charakterze finansowym mogłyby na przykład przybrać formę bonów na naprawę, funduszy naprawczych, wspierania lub tworzenia lokalnych lub regionalnych internetowych platform naprawczych, organizowania lub finansowania programów szkoleniowych w celu nabywania specjalnych umiejętności w zakresie naprawy, środków podatkowych. W kontekście środków podatkowych, w stosownych przypadkach, zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽²⁰⁾, państwa członkowskie mogą, w stosownych przypadkach, zdecydować się na wprowadzenie obniżonej stawki podatku od wartości dodanej w odniesieniu do świadczenia usług naprawy urządzeń gospodarstwa domowego, obuwia i wyrobów skórzanych, odzieży i wyrobów włókienniczych użytku domowego, w tym naprawy i modyfikacji. W tym kontekście Komisja mogłaby rozważyć przedstawienie, w stosownych przypadkach, wniosku dotyczącego zmiany załącznika III do tej dyrektywy. Środki te mogłyby być podejmowane na szczeblach krajowym, regionalnym lub lokalnym. Państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o podjętym środku lub podjętych środkach promujących naprawę w celu ułatwienia wymiany najlepszych praktyk. Komisja powinna udostępniać publicznie informacje na temat takich środków.
- (37) Konieczne jest, aby państwa członkowskie ustanowiły kary za naruszenie krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i zapewniły ich egzekwowanie. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (38) Komisja powinna umożliwić opracowanie dobrowolnej europejskiej normy jakości usług naprawy, na przykład poprzez zachęcenie do dobrowolnej współpracy nad taką normą przedsiębiorstw, organów publicznych i innych zainteresowanych stron, takich jak niezależne podmioty zajmujące się naprawą i inicjatywy naprawcze kierowane przez społeczność, i ułatwienie takiej współpracy, lub poprzez skierowanie wniosku o normalizację do europejskich organizacji normalizacyjnych. Europejska norma jakości dotycząca usług naprawy mogłaby przyczynić się do zwiększenia zaufania konsumentów do usług naprawy w całej Unii. Norma taka mogłaby obejmować aspekty mające wpływ na decyzje konsumentów dotyczące naprawy, takie jak czas potrzebny na jej dokonanie, dostępność tymczasowych towarów zamiennych, zapewnianie jakości, na przykład w postaci gwarancji handlowej na naprawę, oraz dostępność usług dodatkowych, takich jak usunięcie, instalacja i transport, oferowanych przez podmioty zajmujące się naprawą.
- (39) Przepisy dotyczące egzekwowania określone w niniejszej dyrektywie pozostają bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828⁽²¹⁾.
- (40) Aby zachęcić konsumentów do decydowania się na naprawę w celu doprowadzenia towarów do stanu zgodności w ramach odpowiedzialności sprzedawcy, a tym samym promować naprawę, w przypadku gdy konsument decyduje się na naprawę jako środek ochrony prawnej w celu doprowadzenia towarów do stanu zgodności, należy zmienić dyrektywę (UE) 2019/771, aby przedłużyć okres odpowiedzialności o 12 miesięcy, które należy dodać do pozostałego okresu odpowiedzialności za dany towar. Przedłużenie to powinno mieć zastosowanie jednorazowo. Państwa członkowskie mogłyby jednak dodatkowo zachęcać do naprawy, przewidując dodatkowe przedłużenia okresu odpowiedzialności sprzedawcy, jeżeli naprawa ma miejsce ponownie. Państwa członkowskie mogłyby również wprowadzić lub utrzymać przepisy mające na celu przedłużenie okresu odpowiedzialności sprzedawcy w przypadku naprawy na okresy dłuższe niż 12 miesięcy. Zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/771, w przypadku gdy zastosowanie ma przedłużenie okresu odpowiedzialności, sprzedawca powinien ponosić odpowiedzialność za każdy brak zgodności, który istniał w momencie dostawy towarów i który ujawnił się w pozostałym okresie odpowiedzialności za dany towar, obejmującym przedłużenie. Przedłużenie okresu odpowiedzialności powinno pozostawać bez uszczerbku dla praw konsumentów przewidzianych w dyrektywie (UE) 2019/771. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla wprowadzania lub utrzymywania przez państwa członkowskie przepisów przewidujących dłuższy okres odpowiedzialności jedynie w odniesieniu do naprawionych części zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/771. Biorąc pod uwagę elastyczność przewidzianą w dyrektywie (UE) 2019/771, państwa członkowskie, które nie przewidują określonych terminów odpowiedzialności sprzedawcy lub przewidują jedynie termin przedawnienia środków ochrony prawnej, powinny zapewnić, aby okres odpowiedzialności sprzedawcy lub termin przedawnienia środków ochrony prawnej w przypadku naprawy wynosił co najmniej dwa lata i 12 miesięcy, co odpowiada minimalnemu okresowi odpowiedzialności sprzedawcy określonemu w dyrektywie (UE) 2019/771 oraz minimalnemu przedłużeniu tego okresu w przypadku naprawy. Przedłużenie okresu odpowiedzialności zachęciłoby do zrównoważonej konsumpcji i przyczyniłoby się do rozwoju gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (41) Aby promować naprawę w ramach odpowiedzialności sprzedawcy, z korzyścią dla konsumentów i ochrony środowiska, należy dodatkowo zmienić dyrektywę (UE) 2019/771 w celu wprowadzenia nowego obowiązku informowania konsumenta o prawie do wyboru między naprawą a wymianą, a także przedłużenia okresu odpowiedzialności, jeżeli konsument zdecyduje się na naprawę, zwiększając tym samym świadomość na temat

⁽²⁰⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁽²¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów i uchylająca dyrektywę 2009/22/WE (Dz.U. L 409 z 4.12.2020, s. 1).

zarówno rozwiązań alternatywnych, jak i korzyści płynących ze zdecydowania się na naprawę. Ten wymóg informacyjny zachęciłby do zrównoważonej konsumpcji i przyczyniłby się do rozwoju gospodarki o obiegu zamkniętym.

- (42) Aby wspierać konsumentów i zachęcać ich do naprawy, sprzedawca może, w zależności od specyfiki danej kategorii towarów, użyczyć konsumentowi towaru zamiennego, jeżeli naprawa nie została zakończona w rozsądnym czasie lub bez istotnych niedogodności. Ten towar zamienny mógłby być również towarem odnowionym. W każdym przypadku towar zamienny tymczasowo powinien być użyczony konsumentowi nieodpłatnie. Ponadto sprzedawca nadal powinien dokonać naprawy w rozsądnym czasie. Dostarczenie towaru pożyczonego na czas trwania naprawy może pozwolić konsumentowi uniknąć poważnych niedogodności, ale nie może uzasadniać zbyt długiego okresu naprawy. Ponadto w przypadku wymiany jako środka ochrony prawnej i na żądanie konsumenta sprzedawca mógłby dostarczyć konsumentowi odnowiony towar.
- (43) Aby umożliwić egzekwowanie określonych w niniejszej dyrektywie przepisów w oparciu o powództwa przedstawicielskie, konieczna jest zmiana załącznika I do dyrektywy (UE) 2020/1828. W odniesieniu do właściwych organów wskazanych przez państwa członkowskie, aby współpracowały ze sobą i koordynowały działania ze sobą oraz z Komisją w celu egzekwowania przestrzegania przepisów określonych w niniejszej dyrektywie, konieczna jest zmiana załącznika do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394⁽²²⁾.
- (44) Aby umożliwić podmiotom gospodarczym dostosowanie się do nowych zasad, należy wprowadzić przepisy przejściowe dotyczące stosowania niektórych przepisów niniejszej dyrektywy. W celu zagwarantowania pewności prawa i zapewnienia sprzedawcom wystarczającego okresu na dostosowanie się do zmiany środków ochrony prawnej polegających na naprawie i wymianie zmiana dyrektywy (UE) 2019/771 powinna mieć zastosowanie wyłącznie do umów sprzedaży zawartych po dniu 31 lipca 2026 r.
- (45) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (46) Państwa członkowskie nie są w stanie w wystarczającym stopniu osiągnąć celu polegającego na promowaniu naprawy towarów nabywanych przez konsumentów i służącego wniesieniu wkładu w prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska i konsumentów. Przyjmowane na szczeblu krajowym bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące promowania zrównoważonej konsumpcji poprzez naprawę wad wykraczających poza zakres dyrektywy (UE) 2019/771 będą prawdopodobnie rozbieżne, co doprowadzi do fragmentacji rynku wewnętrznego. Państwa członkowskie nie mogą wprowadzać zmian do w pełni zharmonizowanych przepisów dotyczących wad w ramach odpowiedzialności sprzedawcy określonej w dyrektywie (UE) 2019/771. Cel niniejszej dyrektywy – ze względu na rozmiary i skutki działań – można lepiej osiągnąć na poziomie Unii poprzez w pełni zharmonizowane wspólne przepisy promujące naprawę towarów w ramach odpowiedzialności sprzedawcy ustanowionej w dyrektywie (UE) 2019/771 oraz poza zakresem tej odpowiedzialności. Unia może zatem podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (47) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i podstawowych wolności, a jej celem jest zapewnienie w szczególności pełnego poszanowania art. 16, 26, 37, 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). Przyczynia się ona do poprawy jakości środowiska zgodnie z art. 37 Karty poprzez promowanie zrównoważonej konsumpcji towarów, a tym samym ograniczanie negatywnego wpływu na środowisko wynikającego z przedwczesnego pozbywania się funkcjonalnych towarów. Dyrektywa zapewnia pełne poszanowanie art. 38 dotyczącego ochrony konsumentów poprzez wzmocnienie praw konsumentów w przypadku wystąpienia lub ujawnienia wad nieobjętych odpowiedzialnością sprzedawcy na podstawie dyrektywy (UE) 2019/771. Zapewnia również poszanowanie wolności prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z art. 16 Karty poprzez zagwarantowanie swobody umów i sprzyjanie rozwojowi usług naprawy na rynku wewnętrznym.

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 1).

⁽²³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Niniejsza dyrektywa przyczynia się do integracji osób z niepełnosprawnościami zgodnie z art. 26 Karty poprzez zapewnienie tym osobom lepszego dostępu do europejskiej platformy internetowej. Niniejsza dyrektywa realizuje dążenie do zapewnienia pełnego poszanowania art. 47 Karty dotyczącego prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu poprzez ustanowienie skutecznych środków egzekwowania prawa,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot, cel i zakres stosowania

1. W niniejszej dyrektywie ustanawia się wspólne zasady wzmacniające przepisy odnoszące się do naprawy towarów, tak aby przyczynić się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów i środowiska.
2. Niniejsza dyrektywa stosuje się do naprawy nabytych przez konsumentów towarów w przypadku wystąpienia lub ujawnienia się wady nieobjętej odpowiedzialnością sprzedawcy na podstawie art. 10 dyrektywy (UE) 2019/771.
3. Art. 5 i 6 stosują się wyłącznie do towarów, w odniesieniu do których wymogi dotyczące możliwości naprawy są przewidziane w aktach prawnych Unii wymienionych w załączniku II, i w zakresie, w jakim wymogi te określono.
4. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2018/958.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „konsument” oznacza konsumenta zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 dyrektywy (UE) 2019/771;
- 2) „podmiot zajmujący się naprawą” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, świadczącą usługi naprawy w związku ze swoją działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, w tym producentów i sprzedawców, którzy świadczą usługi naprawy, oraz podmioty świadczące usługi naprawy, niezależnie od tego, czy podmioty te są niezależne, czy też powiązane z takimi producentami lub sprzedawcami;
- 3) „naprawa” oznacza „naprawę” zdefiniowaną w art. 2 pkt 20 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 4) „sprzedawca” oznacza „sprzedawcę” zdefiniowanego w art. 2 pkt 3 dyrektywy (UE) 2019/771;
- 5) „producent” oznacza „producenta” zdefiniowanego w art. 2 pkt 42 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 6) „upoważniony przedstawiciel” oznacza „upoważnionego przedstawiciela” zdefiniowanego w art. 2 pkt 43 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 7) „importer” oznacza „importera” zdefiniowanego w art. 2 pkt 44 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 8) „dystrybutor” oznacza „dystrybutora” zdefiniowanego w art. 2 pkt 45 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 9) „towary” oznaczają „towary” zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy (UE) 2019/771, z wyjątkiem wody, gazu i energii elektrycznej;
- 10) „odnowienie” oznacza „odnowienie” zdefiniowane w art. 2 pkt 18 rozporządzenia (UE) 2024/1781;
- 11) „wymogi dotyczące możliwości naprawy” oznaczają wymogi określone w aktach prawnych Unii wymienionych w załączniku II umożliwiające naprawę towaru, w tym wymogi mające na celu ułatwienie demontażu i wymogi dotyczące dostępu do części zamiennych, informacji i narzędzi związanych z naprawą, mające zastosowanie do towarów lub określonych komponentów towarów;

12) „trwały nośnik” oznacza „trwały nośnik” zdefiniowany w art. 2 pkt 11 dyrektywy (UE) 2019/771.

Artykuł 3

Poziom harmonizacji

Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w swoim prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które ustanowiono w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 4

Europejski formularz informacji o naprawie

1. Podmioty zajmujące się naprawą mogą przekazać konsumentowi europejski formularz informacji o naprawie określony w załączniku I. Europejski formularz informacji o naprawie przekazuje się na trwałym nośniku oraz w rozsądnym okresie po otrzymaniu wniosku i przed związaniem konsumenta umową o świadczenie usług naprawy.

2. Europejski formularz informacji o naprawie przekazuje się nieodpłatnie.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, w przypadku gdy usługa diagnostyczna, w tym badanie fizyczne lub zdalne, jest potrzebna do określenia charakteru wady, rodzaju naprawy oraz oszacowania ceny naprawy, podmiot zajmujący się naprawą może zażądać od konsumenta pokrycia niezbędnych kosztów tej usługi.

Bez uszczerbku dla dyrektywy 2011/83/UE podmiot zajmujący się naprawą informuje konsumenta o kosztach usługi diagnostycznej.

4. W europejskim formularzu informacji o naprawie przedstawia się następujące informacje o warunkach naprawy w jasny i zrozumiały sposób:

a) dane służące identyfikacji podmiotu zajmującego się naprawą;

b) pełny adres siedziby podmiotu zajmującego się naprawą, jego numer telefonu, adres poczty elektronicznej oraz, jeżeli są dostępne, inne środki komunikacji online, umożliwiające konsumentowi skontaktowanie się i porozumiewanie się z podmiotem zajmującym się naprawą w szybki, efektywny i dostępny sposób;

c) towar, który ma zostać naprawiony;

d) charakter wady i sugerowany rodzaj naprawy;

e) cena lub – jeżeli nie można jej w sposób racjonalny obliczyć z wyprzedzeniem – sposób, w jaki ma ona zostać obliczona, oraz maksymalna cena naprawy;

f) czas potrzebny na dokonanie naprawy;

g) dostępność tymczasowych towarów zamiennych na czas naprawy oraz ich ewentualne koszty ponoszone przez konsumenta;

h) miejsce dostarczenia przez konsumenta towaru przeznaczonego do naprawy;

i) w stosownych przypadkach, dostępność usług dodatkowych oferowanych przez podmiot zajmujący się naprawą, takich jak usunięcie, instalacja i transport, a także ewentualne szczegółowe koszty takich usług ponoszone przez konsumenta;

j) okres ważności europejskiego formularza informacji o naprawie;

k) w stosownych przypadkach, dodatkowe informacje.

5. Podmiot zajmujący się naprawą nie może zmienić warunków naprawy określonych w europejskim formularzu informacji o naprawie przez okres 30 dni kalendarzowych od dnia przekazania tego formularza konsumentowi. Podmiot zajmujący się naprawą i konsument mogą uzgodnić dłuższy okres ważności europejskiego formularza informacji o naprawie. W przypadku gdy konsument akceptuje – w okresie ważności – warunki określone w europejskim formularzu informacji o naprawie, podmiot zajmujący się naprawą jest zobowiązany do wykonania usługi naprawy na tych warunkach.

6. W przypadku gdy podmiot zajmujący się naprawą przekazał konsumentowi kompletny europejski formularz informacji o naprawie zawierający dokładne informacje, przyjmuje się, że przy sporządzaniu tego formularza przestrzegał wymogów informacyjnych dotyczących:

- a) głównych cech usługi naprawy, które to wymogi ustanowiono w art. 5 ust. 1 lit. a) i art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/83/UE oraz art. 22 ust. 1 lit. j) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE⁽²⁴⁾;
- b) danych identyfikujących podmiot zajmujący się naprawą i jego danych kontaktowych, które to wymogi ustanowiono w art. 5 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2011/83/UE, art. 22 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/123/WE oraz art. 5 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE⁽²⁵⁾;
- c) ceny, które to wymogi ustanowiono w art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 6 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/83/UE oraz art. 22 ust. 1 lit. i) i ust. 3 lit. a) dyrektywy 2006/123/WE;
- d) warunków i terminu wykonania usług naprawy, które to wymogi ustanowiono w art. 5 ust. 1 lit. d) i art. 6 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2011/83/UE.

Artykuł 5

Obowiązek naprawy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek konsumenta producent naprawiał towary, w odniesieniu do których w aktach prawnych Unii wymienionych w załączniku II określono wymogi dotyczące możliwości naprawy, w zakresie określonym w tych wymogach. Producent nie jest zobowiązany do naprawienia takich towarów, w przypadku gdy ich naprawa jest niemożliwa. Aby spełnić spoczywający na nim obowiązek naprawy, producent może zlecić jej wykonanie podwykonawcy.

2. Naprawa, o której mowa w ust. 1, odbywa się zgodnie z następującymi warunkami:

- a) wykonuje się ją nieodpłatnie lub za rozsądną cenę;
- b) naprawę wykonuje się w rozsądnym terminie od momentu, w którym producent wszedł w fizyczne posiadanie towaru lub otrzymał towar od konsumenta, lub od momentu, w którym konsument zapewnił producentowi dostęp do towaru;
- c) na czas naprawy producent może nieodpłatnie lub za rozsądną opłatą użyczyć konsumentowi towaru zamiennego; oraz
- d) w przypadku gdy naprawa jest niemożliwa, producent może zaoferować konsumentowi towar odnowiony.

3. W przypadku gdy producent, na którym na podstawie ust. 1 spoczywa obowiązek naprawy, ma siedzibę poza Unią obowiązek producenta realizowany jest przez jego upoważnionego przedstawiciela w Unii. W przypadku gdy producent nie ma upoważnionego przedstawiciela w Unii obowiązek producenta realizowany jest przez importera danego towaru. W przypadku braku importera obowiązek producenta realizowany jest przez dystrybutora danego towaru. Aby spełnić spoczywający na nich obowiązek naprawy, upoważniony przedstawiciel, importer i dystrybutor mogą zlecić jej wykonanie podwykonawcy.

4. Producenci, którzy udostępniają części zamienne i narzędzia w odniesieniu do towarów objętych aktami prawnymi Unii wymienionymi w załączniku II, oferują te części zamienne i narzędzia w rozsądnej cenie, która nie zniechęca do naprawy.

5. Producenci lub, w stosownych przypadkach, upoważnieni przedstawiciele, importerzy lub dystrybutorzy, na których spoczywa obowiązek naprawy na podstawie niniejszego artykułu, zapewniają konsumentom dostęp, za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej, do informacji na temat orientacyjnych cen opłat pobieranych za typową naprawę towarów objętych aktami prawnymi Unii wymienionymi w załączniku II.

⁽²⁴⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

⁽²⁵⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

6. Producenci nie mogą stosować żadnych postanowień umownych, sprzętu ani technik oprogramowania, które utrudniają naprawę towarów objętych aktami prawnymi Unii wymienionymi w załączniku II, chyba że jest to poparte uzasadnionymi i obiektywnymi czynnikami, w tym ochroną praw własności intelektualnej na podstawie prawa Unii i prawa krajowego. Producenci nie utrudniają w szczególności wykorzystywania przez niezależne podmioty zajmujące się naprawą oryginalnych lub używanych części zamiennych, kompatybilnych części zamiennych i części zamiennych pozyskanych metodą druku 3D, gdy są one zgodne z wymogami wynikającymi z prawa Unii lub prawa krajowego, takimi jak wymogi dotyczące bezpieczeństwa produktu, lub zgodne z prawem własności intelektualnej. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla szczególnych wymogów aktów prawnych Unii wymienionych w załączniku II i bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego przewidującego ochronę praw własności intelektualnej.
7. Producenci nie mogą odmówić naprawy towarów objętych aktami prawnymi Unii wymienionymi w załączniku II wyłącznie z tego powodu, że poprzednia naprawa została wykonana przez inne podmioty zajmujące się naprawą lub przez inne osoby.
8. Bez uszczerbku dla obowiązku naprawy wynikającego z niniejszego artykułu konsumenci mogą zwrócić się o naprawę do dowolnego wybranego przez siebie podmiotu zajmującego się naprawą.
9. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 20 w celu wprowadzania zmian w załączniku II poprzez aktualizowanie – w świetle zmian regulacyjnych – wykazu aktów prawnych Unii określających wymogi dotyczące możliwości naprawy. Komisja przyjmuje takie akty delegowane bez zbędnej zwłoki po opublikowaniu odpowiedniego aktu prawnego Unii i nie później niż 12 miesięcy po takiej publikacji.

Artykuł 6

Informowanie o obowiązku naprawy

Państwa członkowskie zapewniają, aby producent lub, w stosownych przypadkach, upoważniony przedstawiciel, importer lub dystrybutor nieodpłatnie udostępniali informacje na temat ich usług naprawy, w łatwo dostępny, jasny i zrozumiały sposób, co najmniej przez cały okres trwania obowiązku naprawy na podstawie art. 5.

Artykuł 7

Europejska platforma internetowa napraw

1. Ustanawia się europejską platformę internetową napraw (zwaną dalej „europejską platformą internetową”), aby umożliwić konsumentom znalezienie podmiotów zajmujących się naprawą oraz, w stosownych przypadkach, sprzedawców odnowionych towarów, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność. Europejska platforma internetowa składa się z sekcji krajowych, które korzystają z wspólnego interfejsu internetowego, i zawiera linki do krajowych internetowych platform naprawczych, o których mowa w ust. 3 (zwanymi dalej „krajowymi platformami internetowymi”).
2. Do dnia 31 lipca 2027 r. Komisja opracowuje wspólny interfejs internetowy dla europejskiej platformy. Ten wspólny interfejs internetowy spełnia wymogi określone w ust. 6 i jest dostępny we wszystkich językach urzędowych Unii. Następnie Komisja zapewnia obsługę techniczną wspólnego interfejsu internetowego.
3. Do celów swoich sekcji krajowych państwa członkowskie wykorzystują wspólny interfejs internetowy, o którym mowa w ust. 2. Państwa członkowskie, które posiadają co najmniej jedną krajową platformę internetową, niezależnie czy jest ona publiczna lub prywatna, która obejmuje całe ich terytorium i jest zgodna z przepisami określonymi w ust. 6, nie mają obowiązku utworzenia sekcji krajowej na europejskiej platformie internetowej. Zamiast tego europejska platforma internetowa zawiera linki do takich krajowych platform internetowych. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich krajowe platformy internetowe zaczęły być operacyjne do dnia 31 lipca 2027 r.
4. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres swojej sekcji krajowej na europejskiej platformie internetowej lub, w stosownych przypadkach, na ich krajowej platformie internetowej w celu objęcia nim nie tylko podmiotów zajmujących się naprawą, ale również sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatyw naprawcze prowadzone przez społeczność.
5. Korzystanie z sekcji krajowych i krajowych platform internetowych na europejskiej platformie internetowej jest nieodpłatne dla konsumentów. Rejestracja jest dobrowolna dla podmiotów zajmujących się naprawą i, w stosownych przypadkach, sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, oraz nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność.

6. Sekcje krajowe korzystające ze wspólnego interfejsu internetowego i krajowe platformy internetowe:
- zawierają funkcję wyszukiwania pod kątem towarów, lokalizacji usług naprawy, łącznie z funkcją mapy, transgranicznego świadczenia usług, warunków naprawy, takich jak czas potrzebny na jej dokonanie, dostępność tymczasowych towarów zamiennych oraz miejsce dostarczenia przez konsumenta towarów przeznaczonych do naprawy, pod kątem dostępności i warunków świadczenia oferowanych przez podmioty zajmujące się naprawą usług dodatkowych, takich jak usunięcie, instalacja i transport, a także pod kątem mających zastosowanie europejskich lub krajowych norm jakości dotyczących naprawy;
 - w stosownych przypadkach, zawierają funkcję wyszukiwania w celu znalezienia sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność;
 - umożliwiają konsumentom złożenie wniosku o wydanie europejskiego formularza informacji o naprawie od podmiotów zajmujących się naprawą, które go oferują;
 - umożliwiają regularne aktualizowanie danych kontaktowych podmiotów zajmujących się naprawą oraz informacji o usługach świadczonych przez te podmioty;
 - umożliwiają podmiotom zajmującym się naprawą wykazanie, że oferowane przez nie usługi są zgodne z mającymi zastosowanie unijnymi lub krajowymi normami jakości;
 - są dostępne za pośrednictwem krajowych stron internetowych połączonych z jednolitym portalem cyfrowym ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 ⁽²⁶⁾;
 - są dostępne dla osób z niepełnosprawnościami; oraz
 - przekazują użytkownikom formularze kontaktowe w celu zgłaszania problemów technicznych związanych z funkcjonowaniem europejskiej platformy internetowej, a także nieścisłości dotyczących informacji udzielanych przez podmioty zajmujące się naprawą oraz, w stosownych przypadkach, przez sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia lub inicjatywy naprawcze kierowane przez społeczność.
7. Europejska platforma internetowa umożliwia gromadzenie danych nieosobowych dotyczących funkcjonowania sekcji krajowych.
8. Państwa członkowskie i Komisja podejmują odpowiednie środki w celu informowania konsumentów, odpowiednich podmiotów gospodarczych i sprzedawców o dostępności europejskiej platformy internetowej.

Artykuł 8

Grupa ekspertów

Komisja ustanawia grupę ekspertów składającą się z przedstawicieli wszystkich państw członkowskich, której przewodniczy przedstawiciel Komisji. Zadaniem grupy ekspertów jest doradzanie Komisji w zakresie projektowania i funkcjonowania europejskiej platformy internetowej i jej sekcji krajowych.

Artykuł 9

Krajowe punkty kontaktowe

- Do dnia 31 lipca 2026 r. państwa członkowskie informują Komisję o:
 - krajowym punkcie kontaktowym, który wyznaczyły do celów europejskiej platformy internetowej; lub
 - krajowych platformach internetowych, które ustanowiły lub ustanowią zgodnie z art. 7 ust. 3.
- Do dnia 31 lipca 2026 r. państwa członkowskie korzystające z sekcji krajowych europejskiej platformy internetowej mogą przyjąć warunki, zgodnie z prawem Unii, dotyczące dostępu do ich sekcji krajowej do celów rejestracji dla podmiotów zajmujących się naprawą oraz, w stosownych przypadkach, sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia i inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność. Takie warunki mogą w szczególności przewidywać uprzednie zatwierdzenie rejestracji w sekcji krajowej przez krajowy punkt kontaktowy lub wymogi dotyczące kwalifikacji zawodowych. Do tego dnia takie państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich przyjętych warunkach dostępu.

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

3. Państwa członkowskie korzystające z sekcji krajowych europejskiej platformy internetowej i stosujące warunki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zapewniają, aby ich sekcja krajowa była operacyjna w terminie 6 miesięcy od daty dostarczenia przez Komisję wspólnego interfejsu internetowego przewidzianego w art. 7 ust. 2.
4. Krajowy punkt kontaktowy odpowiada za realizację następujących zadań:
 - a) zapewnienie dostępu do ich sekcji krajowej do celu rejestracji dla podmiotów zajmujących się naprawą i, w stosownych przypadkach, sprzedawców towarów, które zostały poddane odnowieniu, nabywców wadliwych towarów w celu odnowienia i inicjatyw naprawczych kierowanych przez społeczność;
 - b) zapewnienie zgodności z wszelkimi warunkami dostępu określonymi przez państwa członkowskie na podstawie ust. 2; oraz
 - c) wspieranie Komisji w obsłudze sekcji krajowych europejskiej platformy internetowej.

Artykuł 10

Środki na rzecz mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw

W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje wytyczne w celu wsparcia, w szczególności, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w spełnianiu wymogów i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 11

Egzekwowanie przepisów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyjęto odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie niniejszej dyrektywy.
2. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują przepisy umożliwiające co najmniej jednemu spośród wymienionych poniżej organów, zgodnie z prawem krajowym, wszczęcie postępowania na mocy prawa krajowego przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi państwa członkowskiego, aby zapewnić stosowanie przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę:
 - a) instytucje publiczne lub ich przedstawiciele;
 - b) organizacje mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów lub środowiska;
 - c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w podejmowaniu działań.

Artykuł 12

Informowanie konsumentów

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu zapewnienia konsumentom dostępu do informacji o prawach przysługujących im na podstawie niniejszej dyrektywy oraz o środkach ich egzekwowania, w tym za pośrednictwem krajowych stron internetowych połączonych z jednolitym portalem cyfrowym ustanowionym na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1724.

Artykuł 13

Środki stosowane przez państwa członkowskie w celu promowania naprawy

1. Państwa członkowskie podejmują co najmniej jeden środek w celu promowania naprawy.
2. Do dnia 31 lipca 2029 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środku lub środkach podjętych na podstawie ust. 1. Komisja podaje do wiadomości publicznej informacje na temat środków, o których powiadomiły państwa członkowskie.

Artykuł 14

Charakter obowiązkowy

1. Jeżeli dyrektywa nie stanowi inaczej, żadne ustalenie umowne – które ze szkodą dla konsumenta wyłącza stosowanie krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę, stanowi od nich odstępstwo lub zmienia ich skutki – nie jest wiążące dla konsumenta.
2. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia podmiotom zajmującym się naprawą oferowania konsumentom ustaleń umownych wykraczających poza zakres ochrony przewidziany w niniejszej dyrektywie.

*Artykuł 15***Kary**

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie art. 4, 5 i 6 i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie do dnia 31 lipca 2026 r. powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach, a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

*Artykuł 16***Zmiana w dyrektywie (UE) 2019/771**

W dyrektywie (UE) 2019/771 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) występują w takiej ilości i mają takie cechy i inne funkcje, w tym w odniesieniu do trwałości, możliwości naprawy, funkcjonalności, kompatybilności i bezpieczeństwa, jakie są typowe dla towarów tego samego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz oświadczenia publiczne składane przez sprzedawcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, w tym przez producenta, albo w imieniu sprzedawcy lub takich innych osób, w szczególności w reklamach lub na etykiecie.”;

2) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy, zgodnie z art. 13 ust. 2, naprawa ma miejsce jako środek ochrony prawnej mający na celu doprowadzenie towarów do zgodności z umową, okres odpowiedzialności przedłuża się jednokrotnie o dwanaście miesięcy.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić dłuższe okresy niż te, o których mowa w ust. 1, 2 i 2a.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie, które zgodnie z ust. 3 lub ust. 5 nie przewidują określonych terminów odpowiedzialności sprzedawcy lub przewidują jedynie termin przedawnienia środków ochrony prawnej, mogą odstąpić od ust. 2a, pod warunkiem że zapewnią, aby okres odpowiedzialności sprzedawcy lub termin przedawnienia środków ochrony prawnej w przypadku naprawy wynosiły co najmniej trzy lata.”;

3) w art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Zanim sprzedawca zapewni środek ochrony prawnej w celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową, informuje konsumenta o przysługującym mu prawie do wyboru między naprawą a wymianą, a także o możliwym przedłużeniu okresu odpowiedzialności przewidzianym w art. 10 ust. 2a.”;

4) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Naprawy lub wymiany dokonuje się:

a) nieodpłatnie;

b) w rozsądnym czasie od momentu, w którym sprzedawca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową;

c) bez istotnych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towarów oraz cel, w jakim konsument nabył te towary.

Podczas naprawy, w zależności od specyfiki danej kategorii towarów, w szczególności od potrzeby stałej dostępności takich towarów dla konsumenta, sprzedawca może nieodpłatnie użyczyć konsumentowi towaru zamiennego, w tym towaru odnowionego.

Sprzedawca może dostarczyć, na wyraźny wniosek konsumenta, towar odnowiony w celu spełnienia obowiązku wymiany towaru.”.

Artykuł 17

Zmiana w dyrektywie (UE) 2020/1828

W załączniku I do dyrektywy (UE) 2020/1828 dodaje się punkt w brzmieniu:

„69) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1799 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie wspólnych zasad promujących naprawę towarów oraz zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 oraz dyrektyw (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828 (Dz.U. L, 2024/1799, 10.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1799/oj>).”.

Artykuł 18

Zmiana w rozporządzeniu (UE) 2017/2394

W załączniku do rozporządzenia (UE) 2017/2394 dodaje się punkt w brzmieniu:

„29. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1799 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie wspólnych zasad promujących naprawę towarów oraz zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 oraz dyrektyw (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828 (Dz.U. L, 2024/1799, 10.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1799/oj>).”.

Artykuł 19

Obowiązek sprawozdawczy Komisji i przegląd

1. Do dnia 31 lipca 2031 r. Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. W sprawozdaniu ocenia się wkład niniejszej dyrektywy, a w szczególności jej art. 5 i 16, w promowanie naprawy na rynku wewnętrznym, w tym naprawy towarów podlegających wymogom dotyczącym możliwości naprawy poza ramami rękojmi, a także podejmowanie przez konsumentów decyzji o dokonaniu naprawy w ramach rękojmi, a także jej wpływ na przedsiębiorstwa i konsumentów.
2. W sprawozdaniu ocenia się również skuteczność zachęt do podejmowania decyzji o naprawie, w tym przedłużenia rękojmi, oraz potrzebę promowania gwarancji handlowych w odniesieniu do usług naprawy i przyjęcia przepisów dotyczących odpowiedzialności podmiotów zajmujących się naprawą za dokonywane przez nie naprawy.
3. W odniesieniu do art. 7 w sprawozdaniu znajduje się ocena skuteczności europejskiej platformy internetowej na podstawie informacji na temat liczby aktywnych podmiotów świadczących usługi naprawy oraz liczby konsumentów, którzy uzyskali dostęp do europejskiej platformy internetowej.
4. Komisja sporządza sprawozdanie i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania. Do sprawozdania Komisja dołącza, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy.
5. W kontekście przeglądu przewidzianego w art. 25 dyrektywy (UE) 2019/771 ocenia się niezbędny poziom harmonizacji wymagany do zapewnienia przedsiębiorstwom równych warunków działania na rynku wewnętrznym, obejmujący konwergencję i rozbieżności między przepisami krajowymi państw członkowskich transponującymi niniejszą dyrektywę, w szczególności w odniesieniu do okresów odpowiedzialności.

Artykuł 20

Wykonywanie przekazywanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 9, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 31 sierpnia 2024 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu sześciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 21

Przepisy przejściowe

Art. 16 niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów sprzedaży zawartych przed dniem 31 lipca 2026 r.

Artykuł 22

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 lipca 2026 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 31 lipca 2026 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 24

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 czerwca 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

M. MICHEL

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKI FORMULARZ INFORMACJI O NAPRAWIE

Część I

Dane służące identyfikacji i dane kontaktowe świadczącego usługę podmiotu zajmującego się naprawą

Nazwa podmiotu zajmującego się naprawą	[Dane służące identyfikacji]
Adres	[Adres, z którego ma korzystać konsument]
Nr telefonu	
Adres poczty elektronicznej	
Ewentualne inne środki komunikacji online, udostępnione przez podmiot zajmujący się naprawą, umożliwiające konsumentowi szybkie i skuteczne skontaktowanie się i porozumiewanie się z tym podmiotem	

Część II

Informacje o usłudze naprawy

Towar, który ma zostać naprawiony	[Dane służące identyfikacji towaru]
Charakter wady	[Opis wady]
Sugerowany rodzaj naprawy	[Jakie środki zostaną zastosowane w celu naprawy wady]
Cena naprawy lub, jeżeli nie można jej obliczyć, metoda stosowana do jej obliczenia, oraz maksymalna cena naprawy	[Oznacza to całkowitą kwotę lub, jeżeli nie można jej określić, metodę obliczania i pułap cenowy usługi naprawy w EUR/walucie krajowej]
Czas potrzebny na dokonanie naprawy	[Czas, w którym podmiot zajmujący się naprawą zobowiązuje się do wykonania usługi, podany w dniach]
Dostępność tymczasowych towarów zamiennych	[Tymczasowy towar zamienny oznacza, że na czas naprawy konsument otrzyma do użytku równoważny towar; podmiot zajmujący się naprawą wskazuje „Tak” lub „Nie”]
Jeżeli tymczasowy towar zamienny jest dostępny, należy podać odpowiednie ewentualne koszty:	[W EUR/walucie krajowej]
Miejsce przekazania towarów	[Miejsce dostarczenia przez konsumenta towarów przeznaczonych do naprawy]
W stosownych przypadkach, dostępność usług dodatkowych	[Należy wskazać, czy i w jakim zakresie oferowane są usługi dodatkowe, takie jak usunięcie, instalacja i transport, lub wskazać „Brak”, jeżeli w przypadku danej naprawy nie oferuje się żadnej usługi dodatkowej]
Jeżeli usługi dodatkowe są dostępne, należy podać odpowiednie ewentualne koszty:	[W EUR/walucie krajowej za każdą oferowaną usługę]
Okres ważności europejskiego formularza informacji o naprawie	[Okres ważności wynoszący co najmniej 30 dni]
W stosownych przypadkach, dodatkowe informacje	

Objaśnienia w nawiasach kwadratowych przedstawiono na potrzeby podmiotu zajmującego się naprawą i należy je zastąpić odpowiednimi informacjami.

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ AKTÓW PRAWNYCH UNII, W KTÓRYCH OKREŚLONO WYMOGI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI
NAPRAWY

1. W przypadku pralek dla gospodarstw domowych i pralko-suszarek dla gospodarstw domowych – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2023 ⁽¹⁾
2. W przypadku zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2022 ⁽²⁾
3. W przypadku urządzeń chłodniczych – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2019 ⁽³⁾
4. W przypadku wyświetlaczy elektronicznych – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2021 ⁽⁴⁾
5. W przypadku sprzętu do spawania – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/1784 ⁽⁵⁾
6. W przypadku odkurzaczy – rozporządzenie Komisji (UE) nr 666/2013 ⁽⁶⁾
7. W przypadku serwerów i produktów do przechowywania danych – rozporządzenie Komisji (UE) 2019/424 ⁽⁷⁾
8. W przypadku telefonów komórkowych, telefonów bezprzewodowych i komputerów typu slate – rozporządzenie Komisji (UE) 2023/1670 ⁽⁸⁾
9. W przypadku suszarek bębnowych dla gospodarstw domowych – rozporządzenie Komisji (UE) 2023/2533 ⁽⁹⁾
10. W przypadku towarów zawierających baterie do lekkich środków transportu – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 ⁽¹⁰⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2023 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla pralek dla gospodarstw domowych i pralko-suszarek dla gospodarstw domowych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (UE) nr 1015/2010 (Dz.U. L 315 z 5.12.2019, s. 285).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2022 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (UE) nr 1016/2010 (Dz.U. L 315 z 5.12.2019, s. 267).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2019 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla urządzeń chłodniczych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 643/2009 (Dz.U. L 315 z 5.12.2019, s. 187).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/2021 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 642/2009 (Dz.U. L 315 z 5.12.2019, s. 241).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/1784 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla sprzętu do spawania na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE (Dz.U. L 272 z 25.10.2019, s. 121).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 666/2013 z dnia 8 lipca 2013 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla odkurzaczy (Dz.U. L 192 z 13.7.2013, s. 24).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2019/424 z dnia 15 marca 2019 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla serwerów i produktów do przechowywania danych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 617/2013 (Dz.U. L 74 z 18.3.2019, s. 46).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2023/1670 z dnia 16 czerwca 2023 r. ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu dla smartfonów, telefonów komórkowych innych niż smartfony, telefonów bezprzewodowych i komputerów typu slate na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) 2023/826 (Dz.U. L 214 z 31.8.2023, s. 47).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2023/2533 z dnia 17 listopada 2023 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla suszarek bębnowych dla gospodarstw domowych, zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) 2023/826 i uchylające rozporządzenie Komisji (UE) nr 932/2012 (Dz.U. L, 2023/2533, 22.11.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2533/oj>).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniające dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 2006/66/WE (Dz.U. L 191 z 28.7.2023, s. 1).